

ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТІ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 227-4125
УПСовоуз: (201) 451-2200
З Нью-Йорку: (212) 227-5250
(212) 227-5251

PIK LXXXIII. Ч. 152. ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК, СУБОТА, 21-го СЕРПНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, AUGUST 21, 1976 Ч. 152. VOL. LXXXIII

КРАЙОВА РЕСПУБЛІКАНСЬКА КОНВЕНЦІЯ ЗАКІНЧИЛАСЯ НОМІНАЦІЄЮ РОБЕРТА ДОЛА НА ВІЦЕПРЕЗИДЕНТА ТА ПРОГРАМОВИМИ ВИСТУПАМИ ОБОХ КАНДИДАТІВ І РОНАЛДА РЕГЕНА

Канзас Сіті. — Четвер, 19-го серпня, останній день 31-ої Крайової конвенції Республіканської партії, був сповнений несподіванками: обранням сенатора Роберта Дола з Канзасу на віцепрезидентського кандидата та непланованим, але дуже зворушливим виступом Рональда Регена, суперника президента Форда, суперника президента Джералда Форда на кандидата на президента. В той день обидва кандидати Республіканської партії, президент Форд і віцепрезидентський кандидат Дол, виступили своїми промовами, в яких формально прийняли номінацію партії та накреслили план виборчої кампанії проти демократичного президентського кандидата Джиммі Картера і віцепрезидентського кандидата Волтера Мондейла. До несподіванок вечора треба зарахувати також те, що президент Форд у своїй промові заявив, що готовий брати участь в публічних дебатах з Джиммі Картером. Демократичний президентський кандидат і те саме того самого дня привітав це рішення президента Форда.

Президент Форд запропонував віцепрезидентську кандидатуру сенатору Роберту Долу коло 11-ої години раніше в четвер, 19-го серпня, а конвенція схвалила цю номінацію ввечері. За сенатором Долом голосувало 1981 конвенційних делегатів, а 378 віддали свої голоси на інших кандидатах. Те, що президент Форд обрав сенатора Дола, було несподіванкою, бо ще в четвер раніше коментатори твердили, що найкращі шанси на віцепрезидентську кандидатуру мають сенатор Говард Бейкер з Теннессі та Вілліам Ракелсгаус, колишній заступник генерального прокуратора ЗСА. Однак, кандидатуру сенатора Дола, згідно з твердженням дорадників Президента, підтримував також Рональд Реген під час приватної розмови з президентом Фордом вночі із середи на четвер.

Сенатор Дол є консервативним політичним поглядів, ветеран Другої світової війни, під час якої був двічі серйозно ранений, від 1971-го до 1973-го року був президентом Крайової комітету Республіканської партії і відомий як дуже ефективний промовець. На конвенції кандидатуру сенатора Дола формально запропонував першорановий віцепрезидент Нелсон Рокефеллер, а підтрима-

ла цю кандидатуру одна сліпа студентка, яка хвалила сенатора Дола за його діяльність в користь фізично упереджених людей — сліпих, глухих тощо. Між іншим, сенатор Дол має спадковану праву руку, бо був тяжко поранений в Другій світовій війні.

Першим виступив з промовою власне кандидат на віцепрезидента Роберт Дол. Він зосередив свою увагу на здобутті адміністрації президента Форда, заявляючи, що протягом двох років знайшли свої промови, в яких формально прийняли номінацію партії та накреслили план виборчої кампанії проти демократичного президентського кандидата Джиммі Картера і віцепрезидентського кандидата Волтера Мондейла. До несподіванок вечора треба зарахувати також те, що президент Форд у своїй промові заявив, що готовий брати участь в публічних дебатах з Джиммі Картером. Демократичний президентський кандидат і те саме того самого дня привітав це рішення президента Форда.

Описіла коротко промовляла дружина Президента, п-ї Бетті Форд, яку формально представив делегатом відомий фільмовий актор Кері Грент.

Головну промову виголосив президент Джералд Форд. Він також наголошував на здобутті його адміністрації, відмічаючи, що коли перебрив президентуру 9-го серпня 1974-го року, то Америка знаходилася в серйозній "конституційній кризі", мавши на душі примусову резігнацію президента Річарда Ніксона, в ЗСА панувала інфляція і дуже серйозна економічна рецесія, американські війська ще були на території В'єтнаму, ситуація на Близькому Сході була дуже небезпечною тощо. Сьогодні — сказав Президент — економічна ситуація значно поліпшилася, американські війська не воюють на жадних фронтах у жадній частині світу, ЗСА діє з силою і духом, мілітарно, економічно. Він, подібно як сенатор Дол, закликав зменшити контроль федерального уряду над щоденним життям американців і зменшити видатки цього уряду. У своїй промові

Президент Джералд Форд

Сенатор Роберт Дол

часто обвинувачував демократів Конгрес за те, що не виявляв потреби ініціативи та діяльності для розв'язки певних проблем країни і заявив, що протягом наступної 4-річної каденції він далі змагається за добробут всіх громадян цієї держави. Підкреслюючи те, що хоча він не був обраний на пост президента, а став ним після резігнації Р. Ніксона, то доклав дуже багато. Мені подобається те, що я тепер бачу — сказав Президент. Він думає, що тепер, коли він зобов'язаний мандат Республіканської партії на конвенції, він може доклати навіть більше.

До найбільш зворушливих моментів останнього дня конвенції належала поява на залі Рональда Регена та його жінки, Ненсі, як рівнож його коротка промова. Коли Реген з'явився в Кемпер Арена, то конвенційні делегати привітали їх овацією та вставанням з місць. Після того, як президент Форд закінчив свою промову, то запросив Рональда Регена і його дружину на трибуну. Коментатори думають, що цей жест Президента був спонтанним і несподіваним. Він закликав бурхливі оплески з боку делегатів. Зворушений до сліз, Реген, який програв номінаційні вибори дуже малою кількістю голосів, закликав всіх республіканців до єдності, хвалив погорочну республіканську платформу, яка, на думку Регена, повинна здобути підтримку не тільки

республіканців, але також багатьох демократів і неpartійних виборців. Оплески делегатів, як і те, що президент Форд запросив його виголосити промову з трибуни, залишалися назавжди в його пам'яті — казав зворушливо Рональд Реген.

Крайову конвенцію Республіканської партії закінчено молитвою, яку провів католицький єпископ, а формально закрив її постійний президент Конвенції, конгресмен Джон Ровдс із Аризони, лідер Республіканської меншості в Палаті Репрезентантів.

200 І 100-ЛІТТЯ НА ОСЕЛІ ОДУМ

Акорд, Н.І. — В суботу, 21-го серпня ц.р. тут на Оселі ОДУМ-у о год. 2 по полудні відзначатимуть 200-річчя Американської Незалежності і 100-річчя українського поселення окремим концертом і бенкетом. Концерт, програму якого виконуватимуть бандуристи, які навчаються на курсах удосконалення гри на бандурі під протекторатом Капелі Вандуристів ім. Т. Шевченка і під мистецьким керівництвом керівника цієї Капелі Григорія Киятського. Вечором о год. 7-й розпочнеться бенкет з політичною і мистецькою програмою. Кімнати і місця на бенкет слід замовляти в канцелярії Оселі, телефонуючи на число (914) 626-7715.

Акорд, Н.І. — В суботу, 21-го серпня ц.р. тут на Оселі ОДУМ-у о год. 2 по полудні відзначатимуть 200-річчя Американської Незалежності і 100-річчя українського поселення окремим концертом і бенкетом. Концерт, програму якого виконуватимуть бандуристи, які навчаються на курсах удосконалення гри на бандурі під протекторатом Капелі Вандуристів ім. Т. Шевченка і під мистецьким керівництвом керівника цієї Капелі Григорія Киятського. Вечором о год. 7-й розпочнеться бенкет з політичною і мистецькою програмою. Кімнати і місця на бенкет слід замовляти в канцелярії Оселі, телефонуючи на число (914) 626-7715.

ВБИВСТВО АМЕРИКАНСЬКИХ ВОЯКІВ В КОРЕЇ ВИКЛИКАЛО КРИЗУ І ПОГОТІВЛЯ

Сеул, Південна Корея. — Вбивство двох американських старшин, що їх зарубали сокирами і мотиками північно-кореєські війська в четвер, 19-го серпня, як ті обстріляли галузки з дерева в демілітаризованій зоні, викликало поважну кризу та гостро поготівля по обох боках, хоча немає позначок якоїсь безпосередньої військової акції. Генерал Річард Стілвелл, головнокомандуючий американськими збройними силами в Південній Кореї, назвав вбивство двох американських старшин "замордуванням", обвинувачуючи в тому злочинні північно-кореєські війська. 24 години після вбивства радіоносіяльність американських збройних сил в Південній Кореї переддала наказ 40,000 американських військ, які перебувають на відпустці, або мали вихідне, щоб вони негайно повернулися на свої бази. Речник американської амбасаді повідомив, що "з уваги на неспровоковане і пляйоване" вбивство двох американських старшин та покадження кількох американських і південно-кореєських військ, "пороблено необхідні заходи для збільшення поготівлі збройних сил" в тому районі. П'ять годин пізніше північно-кореєське радіо повідомило, що президент Кім Іль Сунг із свого боку зарядив гостро поготівля північно-кореєським військам та резерв. Південно-кореєський президент Парк Чунг Гі заявив, що його уряд, на випадок повторення подібної незаконної північно-кореєської провокації, великої чи малої, негайно поведе відповідну акцію. Рівночасно у Вашингтоні відбулися наглі наради т.зв. Групи Спеціальної Акції Крайової Ради Безпеки, яка

розглядала витворену в Кореї кризу і хоча не передбачається негайної будь-якої військової акції, все ж таки рішено зарядити гостро поготівля американських збройних сил в Південній Кореї та вислати туди з Окінави дві ескадри джетових бомбовиків, для підсилення трьох ескадр, які стаціонарно в Південній Кореї. В нарадах Спеціальної Групи у Вашингтоні взяв участь заступник секретаря оборони Вільям П. Клементе, Об'єднаних Штатів репрезентував директор військово-морських операцій адмірал Джеймс Голловей, а проводив нарадами державний секретар Генрі Кіссінджер безпосередньо перед своїм від'їздом на Республіканську конвенцію в Канзас Сіті. Про ситуацію в Кореї інформувала голова Центральної Розвідчої Агенції Джордж Буш.

Згідно з повідомленням, американська розвідка в останні тижні ствердила ряд надзвичайних активностей в Північній Кореї із "визначеною провокативною метою для переконання світу, що американці і південні корейці планують і приготувалися до інвазії на Північну Корею. На початку серпня північно-кореєський уряд проголосив заяву, мовляв, Південна Корея і З'єднані Штати Америки завершили вже свою воєнну підготовку та, приготуються до авантюристичної машини підпалити нову війну". Представники Південної Кореї у Вашингтоні вважають, що Північна Корея тенденційно йде на всілякі провокації, щоб цим виправдати свою внутрішню, зокрема господарську, кризу та свою неспроможність платити відсотки від заборговування внутрішніх і закордонних.

Землетрус спричинив смерть понад 3,000 філіппінців

Замбоанга, Філіппіни. — Урядові чиновники повідомляють, що в землетрусі, який навістив острів Мінданао та півострів Замбоанга минулого вівторка, як рівнож у величезних морських хвилях, загинуло понад 3,000 філіппінців, 3,000 осіб пропало без вісті, а 150,000 людей залишилося без даху на голо-

вою. Існує можливість, що число вбитих зросте, бо рятувальні групи не можуть дістатися до всіх околиць спустошених землетрусом і бурхливим морем. Військові частини доставляють їжу, ліки та одяг до деяких частин островів і півостровів, але інші частини островів і півостровів ще недоступні навіть гелікоптерам.

РАЙСА МОРОЗ СВИДЧИТЬ ПРО СВОГО ЧОЛОВІКА ВАЛЕНТИНА

Нью-Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — У самвидав в Україні поширюється і останній видання за кордон вимовний документ, що кидає чимало світла на широко розгорнену акцію, що її веде дружина Валентина Мороза у критичних місцях, пізно весною цього року, коли йому грозило за прототерення до т.зв. психіатричної лікарні. Йдеться про новий текст свідчення Райси Мороз, що його вона виготовила для Міжнародної Асоціації Психіатрів, Міжнародної Амнесії та інших ус-

танов і повідомляла і про те у своїх коротких зверненнях чи закликах. Цей документ важливий і тим, що у ньому Райса Мороз дає детальну характеристику свого чоловіка, його світогляду та характеру і розповідає про його жадливі переживання. Вкінці — що особливо важливе — це відзначення факту, що дії українців, що живуть на Заході, в обороні Валентина Мороза мають для нього велике моральне і політичне значення. Передрукуємо текст свідчення Райси Мороз:

СВИДЧЕННЯ РАЙСИ МОРОЗ

Мій чоловік, Валентин Мороз, в 1970 році був засуджений на 6 років тюрми, 3 роки таборів і 5 років заслання за написання статей, які суд визнавав антисовєтськими.

1 червня закінчився назначений судом строк ув'язнення в тюрмі і Мороз повинен був перейти до табору. Але замість цього, його вислали на психіатричну експертизу до Інституту судової психіатрії ім. Серьбського в Москві.

Я абсолютно вірю в душевне здоров'я мого чоловіка й не боюся б такої експертизи, якщо б не сума слава цього Інституту: доля Віктора Файнберга, Наталії Горбаневської, генерала Петра Григоренка, Леоніда Плюща та інших, що показав як здорова людина може там бути визнана душевно хворою, якщо цього забажають в Комітеті держбезпеки. Мороз наразив себе на особливу ненависть працівників цієї установи тому, що в 1967 році, під час перебування в Мордовському таборі для політ'язнів, написав і передав на волю, опублікований пізніше за кордон "Репортаж із заповідника імені Бері", — перше свідчення про табори для політичних в'язнів післясталінського періоду. Відтоді постає могутнього КГБ постійно душити мого чоловіка, значно обтяжуючи його і так важке життя совєтського політ'язня.

Мені відомі випадки за прототерення до психіатричної лікарні після закінчення тюремного строку: таке трапилося з Зіновієм Красівським і Юрієм Беловим (обидва до сьогодні знаходяться там). Два роки тому Ігор Огурцев, після 7 років ув'язнення в тюрмі, був підданий психіатричній експертизі. Його визнали здоровим. Хто знає, може це результат своєчасного втручання рідних і друзів, звернення до міжнародної громадськості, відразу як їм стало відомо про перевезення Ігора на психіатричну експертизу.

Валентин Мороз

Тому я також рішлася на такий крок. Я прошу Вас добитися всім доступними способами, щоб до участі в експертній комісії допустили психіатрів, що користуються довірою Вашої організації, будь-якої європейської країни, ЗСА чи Канади, або провели паралельну експертизу. Я готова дати всі доступні мені інформації про Мороза.

Я абсолютно не обізнана в психіатрії, але знаю, що для діагнозу необхідно мати свідчення біографічного характеру, характеристику об'єкту досліджуваного від близьких йому людей, відомості про поведінку його впродовж цілого життя (Закінчення на стор. 3-ій)

Конгресове свідчення Леоніда Плюща появилася брошурою

Нью-Йорк. — Комітет оборони совєтських політичних в'язнів інформує, що на початку серпня ц.р. появилася у державному видавництві ЗСА брошюра: "Психіатричне знущання над політичними в'язнями в Совєтському Союзі" — свідчення Леоніда Плюща. У 82-сторінковій брошурі поміщено стенографічний запис виступу українського дисидента Леоніда Плюща перед Комісією міжнародних організацій (підкомісія Комітету міжнародних відносин у Палаті представників в Конгресі).

Більша частина брошурки складається з документів з таборів та тюрм СРСР і передруків із видань Комітету оборони совєтських політичних в'язнів. Між додатками до брошурки є лист Вячеслава Чорновола до президента Ферда, уривки із листів українців-політ'язнів, щоденник життя в'язня Бориса Пенсона, лист психіатра Семена Глузмана до батьків, есей Глузмана про психіатричне переслідування (написано спільно з російським в'язнем Володимиром Буковським), заява політичних в'язнів з України, Прибалтики і Кавказу до Ради Національностей, список політичних в'язнів в СРСР та інші документи. Брошурку можна замовляти в Державному Видавництві ЗСА у Вашингтоні. Вона коштує 1.00 долар.

Закінчено міжкrajові вишколи пластунок і пластунів

Нью-Йорк (Л. Ю.). — В суботу, 14-го серпня, закінчено міжкrajові вишколи для провідників пластових юнацьких таборів "Школа Булави" і "Лісова Школа". Ці вишколи проходять від ряду років у горах Кетскіл, біля Гантеру, а це "Школа Булави" на посілості Т. Куляків і "Лісова Школа" на площі, що є власністю пластунок сеньорів із куреня "Лісові Чорти".

Цьогорічні вишколи - табори, що тривали рівно два тижні, проходили при несприятливій погоді: незвичайно холодних ночах і сильних дощах, спричинених гураганом "Белла". Однак усі учасники закінчили таборування щасливо. У вишколах взяло участь 59 пластунок і пластунів, в цьому 27 у "Школі Булави" (8 з Канади і 19 із ЗСА) і 32 у "Лісовій Школі" (1 з Англії, 7 з Канади й 24 із ЗСА). Комендан-

СПОРТСМЕНИ З УКРАЇНИ ЗДОБУЛИ НА ОЛІМПІЯДІ В МОНТРЕАЛІ 36 МЕДАЛІВ

Монреаль, Канада. — Український Олімпійський Комітет інформує: В складі олімпійської команди СРСР, яка нараховувала понад 600 атлетів, було біля 200 українців, тобто майже одна третина: Українські атлети здобули на Олімпіаді в Монреалі такі досягнення:

ІНДИВІДУАЛЬНІ ЗОЛОТІ МЕДАЛІ

Павло Пінігін з Кісва, 23 роки — класична боротьба, категорія до 68 кг. Він чемпіон світу та Європи;
Олександр Колчинський з Кісва, 21 р. — класична боротьба, найважча вага;
Юрій Сидих з Кісва, 22 р. — кидання молота;
Давид Рігерт з Шахтів, 29 р. — піднесення тягарів, середня вага;
Сергій Новиків з Кісва, 25 р. — змагання дзю-до, важка вага, триразовий чемпіон Європи.

ЗВІРНІ ЗОЛОТІ МЕДАЛІ

Сергій Петренко з Одеси, 20 р., чемпіон світу;
Олександр Виноградів — веслування на байдарці 500 метрів;
Сергій Петренко і Олександр Виноградів — веслування на байдарці 1000 метрів;
Сергій Нагірний з Хмельницького, 19 р.
Володимир Романовський — каякові перегони на

1000 метрів;
Юрій Флатов з Кісва, 28 р., чемпіон світу;
Сергій Чухрай, Олександр Дехтяр і Володимир Морозів — каякові перегони на 1000 метрів;
Жіночий баскетбол (кошівка) — Наталія Клімів з Кісва, 25 р., Раїса Куряків з Дніпропетровська, 30 р. і Тетяна Захарів з Черкас, 25 р.;
Жіночий ручний м'яч — усі з київського клубу "Спартак", д'яризований європейський чемпіон;
Чоловічий ручний м'яч — сімох найкращих змагунів з Кісва і Запоріжжя.

ІНДИВІДУАЛЬНІ СРІБНІ МЕДАЛІ

Марина Юрченя з Одеси, 16 р. — плавання 200 м. брасом;
Володимир Раскатів із Запоріжжя, 18 р. — плавання 4 х 200 м. вільним стилем;
Петро Король зі Львова, 35 р. — піднесення тягарів, легка вага;
Юрій Зайцев, 110 кг — піднесення тягарів, найважча вага;
Володимир Марченко — гімнастика, вправи на приладдях;
Валерій Доуричків з Кісва, 26 р. — змагання дзю-до, середня вага;

(Закінчення на стор. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montbrey Street, Jersey City, N.J. 07310. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City, New Jersey.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1919.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСОЮЗУ 65¢ м.с. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Надійшли платформи

Демократична партія в половині липня, а Республіканська цього тижня, на своїх Крайових конвенціях схвалили свої політичні програми (платформи), в яких знайшли становище до найважливіших аспектів внутрішньої та зовнішньої політики ЗСА, тобто встановили напрямки для своїх президентських кандидатів Джиммі Картера і Джералда Форда на наступних чотири роки. Самозрозуміло, що нас усіх, як американських громадян, цікавлять всі справи, охоплені в платформах обох партій. Однак, як українців, нас зокрема інтересує становище цих партій щодо зовнішньої політики, спеціально ті постанови, які стосуються майбутніх зв'язків ЗСА із СРСР, Східним Близьким Сходом та іншими народами, які тепер поневолені СРСР.

Аналізуючи платформи обох партій, можна з певністю твердити, що хоча вони різняться фразеологією, чи так-тож порядком важливості поодиноких справ і питань, то обидві партії, Демократична і Республіканська, одностайні в тому, що СРСР — це остання в світі імперія, в якій панує диктаторська система, яка порушує всі політичні, релігійні, національні та загальнолюдські права своїх громадян і старается поширити свою гегемонію на всі обшири.

Правда, платформи обох партій постановляють, що ЗСА повинні продовжувати переговори з Москвою, щоб забезпечити світовий мир і стабільність, але Республіканська програма підкреслює, що американська політика відносно СРСР мусить бути базована „на реалістичній оцінці комуністичної загрози в світі“ та що ЗСА повинні бути „непохитні в обличчя різного роду натисків“, а платформа Демократичної партії заявляє, що зв'язки між ЗСА та СРСР не можуть бути базовані ані на „надмірних надіях, ані на надмірних страху“. Отже, обидві партії незмінно заявили, що з Москвою можна переговорювати тільки з позиції сили і не можна сліпо вірити обіцянкам кремлівських верховодів.

Обидві партії також нагадували СРСР, що порушення людських прав. Демократична платформа заявляє, що уряд ЗСА повинен постійно вказувати Москві на її порушення Гельсінської Декларації та висловлювати обурення, що СРСР порушує постанови Універсальної Декларації Людських Прав, а Республіканська платформа, закликаючи натиснути з боку прихильників Рональда Регана, містить постанову, яка не тільки недвозначно критикує політику „детанту“, ведену державним секретарем Генрі Кіссіджером, але також зазначає, що Америка не повинна підписувати таких договорів, як Гельсінська Декларація, бо, згідно з думкою авторів цієї постанови, ця та подібні декларації „вбивають в тих людей (у Східній Європі), які тепер не втішаються свободою, надією, що вони колись її здобудуть“. Демократична платформа навіть ясніше зазначає, що ЗСА не признають советських завоювань в Східній Європі та твердить, що „Східна Європа не буде районом справної стабільності, як довго ці країни (поневолені СРСР) не відискають своєї незалежності та не стануть частиною великої європейської структури“.

Очевидно, що жадна з двох партій не зобов'язується визнавати поневолення Москвою народів, однак те, що платформи обох партій містять гостру критику Советського Союзу за порушення міжнародних договорів щодо людських прав, як рівнож, те, що обидві партії дивляться на Советський Союз як на імперіалістичну державу, яка панує над великою кількістю поневолених народів і старается запанувати над цілим світом, це відрізняє факт, бо дає підстави надіятися, що не зважаючи на те, хто переміже в листопадових президентських виборах, республіканець Джералд Форд, чи демократ Джиммі Картер, то уряд ЗСА може перевірити свою політику відносно СРСР. Очевидно, що теоретичні платформи не завжди віддзеркалюються у практичній політиці, але тим не менше вони створюють бодай деяку надію, що Вашингтон у майбутньому може з більшою рішучістю виступити в обороні політичних, національних і загальнолюдських прав поневолених Москвою народів, включно з українськими.

Почесний доктор УВУ Альберт Грайнер, викладав на семестрах УВУ

Мюнхен (УВУ). — Генеральний директор відомої фірми Ранк-Керкс у Німеччині, почесний доктор Укрїнського Вільного Університету Альфред Грайнер, який вже викладав у Інституті економіки та підприємства університету, погодився дати чотирьохтижневий курс лекцій для студентів факультету УВУ на актуальну тему: „Поступові системи керівництва“ (від авторитарної до кооперативної системи). Виходив, з огляду на тему, відкритий також для громадянства і він відбувся 29 та 30 липня ц. р. при великій зацікавленості студентів та громадянства. Виходив дуже старанно підготовлений — кожний учасник отримав заздалегідь малюк із німецьким та англійським текстом викладу, із численними діаграмами, із документальною та меншими студіями автора. Ці малюки виставлялися також до низки урядів та установ, які цікавилися діяльністю УВУ чи самою проблематикою (м. ін. до де-

М. Платковський

ІДЕОЛОГІЧНА СЛАБІСТЬ ЗАХОДУ

Немає нічого дивного, що саме в даній момент Захід виявляє мало активності. На це є багато причин: близькі вибори в ЗСА і Західній Німеччині; невпевнене становище в Італії, де уряд християнської демократії може завдавати своє існування тільки ласці комуністичної партії; загроза війни між Грецією і Туреччиною; економічні-співальні клопоти в Англії; загрозва приходу до влади „народного фронту“ у Франції. Можна було б навести ще далі приклади.

СРСР, напавши, вповільнившись з опозиційними настроями серед своїх сателітів, все більше підносить голову і провадить „наступну“ політику. Єдина трудність, якою нібито є розходження з рядом західноєвропейських комуністичних партій (Італія, Франція тощо), виявляється все більше звичайною химерою, тактичним потягненням — може навіть за взаємною згодою: якби італійським чи французьким комуністам пощастило прийти до влади, то світ напевно швидко переклався б, що ці „єврокомуністи“ залишаються і надалі вірними союзниками Москви.

В цій атмосфері (пасивності Заходу і активності СРСР) починають все дужче лунають голоси отверзіння серед політичних і журналістських кіл (правда, далеко не всіх) західного світу. Стверджується, що конференція в Гельсінках не принесла ніяких позитивних результатів до Заходу, натомість Москва — в зашифкованій формі — дає сигнал до наступних дій. Далі неспокоюче збільшує свій воєнний потенціал, користуючись при цьому господарською допомогою західних держав, і провадить агресивну політику на всіх континентах світу. Отже, не бракує закликів до чуйності на адресу некомпетентного світу, до стримання тенденції морального обезброшення, до нових воєнних зусиль.

Припустимо, що ці твердження є голосом на Заході щодо оцінки справжнього наставлення СРСР — матимуть успіх. Наслідком цього, може, трохи збільшиться бюджетові суми на воєнні витрати в державах Заходу, може трохи зменшиться напруження торговельних зносин між Заходом і СРСР, може західна преса не „боїтиметься“ драгувати Кремль, розкриваючи його справжні наміри. Але — чи це запобіжить лиху? Чи не треба шукати за глибшими причинами, які лежать в основі сили московської експансивної політики?

Москва має ясно і докладно устійнені цілі своєї політики, і то на десятиліття наперед. Ці цілі незмінні і до їх здійснення з усією послідовністю і впертістю прямує політика Кремля: опанування світу і знищення

капіталістичного (власного, демократичного) світу. При чому не є важливим, що людський світ цілі: чисто російський імперіалізм чи „інтернаціональний комунізм“? Можливо, що ці два фактори підтримують себе взаємно, доповнюють один одного, але цілі московської світової політики є безсумнівними.

Чи треба наводити докази, що такі цілі справді існують? Є багато публіцистів і політичних письменників, які наводять такі докази, що і з політикою мирного співіснування, як „детанту“, з боку Москви — це ніщо інше, як один із засобів нинішніх етапів здійснення далеких цілей політики московської політики. Та що з того? Цим публіцистам не вірять (підозрюючи їх у зашліпліній несправності до комунізму чи до російського імперіалізму), або збувають їх неможливо переконалими істинами, що немає іншої альтернативи, як терпеливо, не дивлячись на всі „ляпаси“ з боку Москви, шукати все таки порозуміння з СРСР і комуністичним блоком, себто далі йти шляхом політики „відпущення“.

І тому Москва поступася, як той „кіт Васяка“, „слушає, дає сест“. Де межа, на якій Захід ствердить, що далі терпіти вже не можна, бо починає горіти власна хата? Новий конфлікт довкола Ізраїлю? Нова Ангولا в Африці? Чи яка інша „Ангולה“ в Південній Америці? Прихід комуністів до влади в Італії, чи якийсь інший країні? Внутрішньонімецька війна, коли „східні“ німці почнуть „визволяти“ своїх „поневолених“ західних братів, або не витримуватимуть вже більше т. зв. західнонімецьких „провокацій“, які є неможливо причиною збройних, що їх вчиняють східнонімецькі прикордонні війська на змилитаризованому „внутрішньонімецькому“ кордоні?

Всі протизаходи Заходу в обличчя агресивних чинів Москви є, на нашу думку, безсиліми тому, що Захід не має ніяких докладно окреслених цілей своєї політики супроти агресивного Сходу. Во ж як і цілі політики Заходу? Не маючи нібито альтернативи до політики відпущення (з вживанням чи ні виступу „детанту“), Захід намагається перекопати Москву, що треба „заморити“, що ніхто не збирається нападатися на СРСР і що ніщо не загрожувало його „зоні впливу“, осолоджуючи ці задоволення мільйонами тонн пшениці і різних інших товарів, які продаються Москві і при допомозі яких вона, до речі, продукує зброю проти Заходу. Взамін за це, Кремль мав би відмовитися від агресивних дій супроти „зон впливу“ Заходу.

Але Кремль глузує з цих миролюбних намірів Заходу: опанування світу і знищення

му відмовлятися від експансії назавні, якщо комуністичні партії західного світу, африканські негри, азіатські націоналісти чи населення деяких країн Південної Америки являють собою чудовий інструмент московської політики, щоб мати можливість „визволяти“ трудящих всього світу від підтримувати „визвольні війни“ в колоніях колоніальних країн? І ще одне: на Заході ніхто не розуміє цієї дуже простої справи, що позначає тоталітарний режим — це постійна експансія назавні, щоб тримати своїх голодних і наївних громадян цілих націй і народів в стаї поневолення, створюючи ім ілюзію уявної зовнішньої небезпеки і жоюлюючи в них і фанатичними ідеями про світове „визволення“ трудящих і поневолених народів! Навіть якщо володарі Кремлю прийшли до переконання, що для їхнього шлунку вистачить вже ними уярмлених країн і народів, то вони не могли б відмовитися від зовнішньої експансії, бо без неї — раніше чи пізніше — втрачати б владу.

Захід не має далеких сил і потужної сили цілей своєї політики в цих члках немає такої притягальної сили, яку мають цілі московської політики для світового комунізму, для населення Африки, Азії чи Південної Америки. І в цьому є ідеологічна слабкість Заходу супроти Сходу. Чи Захід має спроможність мати таку ж або й міцнішу за СРСР ідею для підмування своєї політики? Так, але... чи пригадає про це не була б марним повторюванням того, про що вже десятки років говорять представники поневолення Москвою народів? Це ідея і гасло справжнього визволення мільйонів і мільйонів уярмлених Москвою народів! Чи не було б це отою потужною ідеологією зброю, яку можна було б протиставити агресивній політиці Москви?

Правда, маємо знамениту резолюцію Конгресу ЗСА про поневолення нації і шороку проголошення в ЗСА тиждень поневолення нації. Правда, існують радівнісильні „Вільна Європа“ і „Свобода“, які дуже об'єктивно і обережно наслідують брак елементарних свобод в країнах советського блоку. Маємо від часу до часу заяви представників різних держав Заходу, що вони стоять за права людини і народів, за самовизначення і т. п. Але це тільки декларації, за якими не стоять жадні дії і чини і які роблять радіше для того, щоб заспокоїти демократичне сумління держав Заходу. За ними — навіть в найтрагічніші моменти повстання вгорішні чи чехо- словацькі „весни“ — не було ані мільярдів сум грошей, ані зброї, ані „інструкторів“, що їх дають совєти на підтримку „визвольних“ рухів у країнах західного світу.

Автор свідомий того, що йому можуть закинути не більш не менш, як пропагування повороту до „холодної війни“. Але це був би фальш! Поперше, „холодну“ чи навіть „гарячу“ війну ведуть на наших очах володарі Кремлю. По-друге, все сказане вище — це тільки намагаючись довести, що побороти російсько-советську агресію супроти Заходу можна тільки шляхом протиставлення кремлівській політиці міцної, сильної потужної ІДЕЇ, яка була б здібна побороти Кремль ним же самим стосовно стратегією і тактикою боротьби.

ЖИТТЯ В НЕБЕЗПЕЦІ

Мюнхен (П. Ф.). — Ще в XIX столітті для мешканців Європи світ був „евроцентричний“. Хоч телеграф приносив вістки з усіх країн, але людність європейських держав не приймала близько до серця того, що відбувалося в „непобудимому Китаї“, або в лісах далекої Бразилії. Телеграф не давав картини подій у віддалених країнах, і опис катастроф та воєнних подій не міг так впливати на людей, як теперішня телевізія. Наприклад, про землетрус у Північній Італії інформували недавно газети, радіо і телевізія, і люди могли бачити руйнування будинків, під якими гинули люди.

Цими днями землетрус навістив провінцію північно-східного Китаю, але комуністичний уряд не відкривав світові тасмичні про число жертв цієї катастрофи. Зате ми знаємо, хто загинув у Вуді, де провалився міст над Дунаєм.

Згадавши катастрофи сталися без участі людської волі і енергії, і доводиться їх вважати за вирок долі, недостатній раціональному обчисленню і передбаченню. Однак, небезпека грозить життю не тільки людської волі. Не минає дня, щоб в тій або іншій країні на землі не вибухла бомба, кинута з мотивів політичних або просто з охоти звичених осіб — показати свою „вагу“ чи бажання тишати руйнувати та мукати інших людей. За царського режиму в Росії діяли анархісти, так звані „безмотивники“.

Найновіше звідомлення Форда про надзвичайне збільшення збройних сил московської імперії в Європі примушує кожного за-

думатися над цілями верховодів Кремля. Американські знавці стверджують, що советські ракети, озброєні атомовими стрільнями, націлені на політичні і господарські центри Західної Європи і теж на комуністичний Китай. При теперішній техніці вся машина смерті може бути введена в рух протягом кількох секунд, несучи загибель усьому живому на всьох просторах.

Експерти від політики і стратегії сушать собі голови, щоб відгадати заміри володарів советської імперії, які створили таку концентрацію своїх збройних сил супроти сусідів в Європі й Азії. Чи це підготовка до „блискавичної війни“, в яку ввійде Гітлер, атакуючи непередбаченими противників на Сході й на Заході? Чи концентрація советських збройних сил — це спроба загрози й натиску, щоб примусити країни Західної Європи зрозуміти їх безнадійне положення і визнати гегемонію Москви над усією Європою? То була б „фінляндизація“ Європи. Фінляндія мусила прийняти „протекцію“ Москви після Другої світової війни.

Кремль міг би зважитися на блискавичну атаку на Заході й Сході, коли б мав у себе сяке — таке забезпечення людності харчовими продуктами. Але цього в СРСР нема і не передбачається. СРСР залежить від харчових запасів, які купує в Америці й Канаді. Війна припинила б торгівлю.

Чи можуть московські стратеги вірити, що владство за одним ударом знищить оборонні сили Заходу? Це залишається загадкою. Треба однак пам'ятати: персоніка власних сил не раз приводила агресора до катастрофи. Доводиться людству жити в небезпеці.

Антоніо Спінола повернувся до Португалії

Лісбона, Португалія. — Антоніо Спінола, колишній провідник військової хунти, яка перелазла переворот і перший пореволюційний президент Португалії, повернувся після 17-місячного перебування на еміграції в Бразилії, назад до Португалії, хоч він був свідомий того, що

йому можуть закинути не більш не менш, як пропагування повороту до „холодної війни“. Але це був би фальш! Поперше, „холодну“ чи навіть „гарячу“ війну ведуть на наших очах володарі Кремлю. По-друге, все сказане вище — це тільки намагаючись довести, що побороти російсько-советську агресію супроти Заходу можна тільки шляхом протиставлення кремлівській політиці міцної, сильної потужної ІДЕЇ, яка була б здібна побороти Кремль ним же самим стосовно стратегією і тактикою боротьби.

муситиме стати перед військовим судом і відповісти за свої помилки і намагаючись очолити нове диктаторське правління в тій країні. Після приземлення літака, Спінола був заарештований військовою поліцією і відставлений до в'язниці Кахіас поблизу Лісбони. На запитання кореспондентів, що тепер станеться з колишнім президентом, новий прем'єр-міністр і лідер Соціалістичної партії Маріо Сорес відповів, що Спінола, який вже раніше був здеградований з ранги генерала, як португальський громадянин муситиме відповідати перед законом, як кожний інший громадянин, помімо його ранішніх заслуг. Приїзд Спіноли викликав констернацію серед лівих, які поспішили опублікувати заяви у яких говориться, що поворот Спіноли скріплює позицію правих і становить загрозу для встановленої демократичної системи в Португалії.

Іому можуть закинути не більш не менш, як пропагування повороту до „холодної війни“. Але це був би фальш! Поперше, „холодну“ чи навіть „гарячу“ війну ведуть на наших очах володарі Кремлю. По-друге, все сказане вище — це тільки намагаючись довести, що побороти російсько-советську агресію супроти Заходу можна тільки шляхом протиставлення кремлівській політиці міцної, сильної потужної ІДЕЇ, яка була б здібна побороти Кремль ним же самим стосовно стратегією і тактикою боротьби.

муситиме стати перед військовим судом і відповісти за свої помилки і намагаючись очолити нове диктаторське правління в тій країні. Після приземлення літака, Спінола був заарештований військовою поліцією і відставлений до в'язниці Кахіас поблизу Лісбони. На запитання кореспондентів, що тепер станеться з колишнім президентом, новий прем'єр-міністр і лідер Соціалістичної партії Маріо Сорес відповів, що Спінола, який вже раніше був здеградований з ранги генерала, як португальський громадянин муситиме відповідати перед законом, як кожний інший громадянин, помімо його ранішніх заслуг. Приїзд Спіноли викликав констернацію серед лівих, які поспішили опублікувати заяви у яких говориться, що поворот Спіноли скріплює позицію правих і становить загрозу для встановленої демократичної системи в Португалії.

Любов Колесняк

ДАРЕМНИЙ ТРУД

На основі советської пропаганди, писаної і говореної, можна б прийти до висновку, що молоді в Україні вже не вірує в Бога і не приймають релігійних обрядів. Тим часом, що зовсім опростімо Г. Михайлова в газеті „Молодь України“ в статті „Шлюб реституємо в Кияжичах“. Він з огірченням пише, що не всі шлюбні відбавляються в чудесному Палаці в Києві, але, на його превеликий жаль, молоді вічаються і в церкві. Що більше, коли колишній військовий моряк, хоча і сказав про свою реституцію церковного шлюбу в Кияжичах, ніхто навіть не звернув уваги на його рішення. І Г. Михайлов приходять до висновку, що це можна пояснити тією, що „на жаль комсомольські організації багатьох підприємств Києва мало цікавилися пошарованим життям юнаків та ді-

обуренням пише: „Ці молоді люди, забувши про обов'язок члена ВЛКСМ рішуче борються з усіма проявами буржуазної ідеології, в тому числі й релігійними забобонами, схилившись перед священником, який принизив називав їх рабами Божими...“

У далішому Г. Михайлов дошукується причини, які призвели до цього, що в Кияжичах мислю бере участь в релігійних обрядах. Він пригадує, що село Кияжичі колись належало під церковною юрисдикцією Києво-Печерської Лаври і досі затримало в себе міцну позицію церкви. А це й тому, що терміву й безпросвітності, голод і холод минулого забудується і сьогодні молодим дітям і хлопцям „виділяється, що молодий симпатичний священник, вдягнутий за останнім словом сучасної моди, нічого спільного з тим минулим не має“.

Але одна з головних причини це й в цьому — бідкається Г. Михайлов, — що комсомольська організація радгоспу занедала своє „першочергове завдання“ — боротьби зі „залишками“ релігійної ідеології, тобто занедала атеїстичну роботу комсомольського активу на чолі

зі секретарем. Але авторіві якось незручно критикувати „радогоспівську комсомолу“ і він потішається, що все таки поміж цими людьми, які одержувалися за церковним обрядом, немає представників із комсомольського радгоспу.

Далі Г. Михайлов перераховує людей, які повинні були в церкві. От, наприклад, кухар київського ресторану „Метро“ Володимир Боднар, звільнившись з лав військово-морської флотії, влаштувався тут на працю, а відтак, записавшись із своєю теперішньою дружиною Ніною, одружився з нею в церкві, бо не хотів протиставитися настанові батьків. Як не дивно, але автор статті, в бажанні виправдати наглядне „зло“, перекладає свою вину на батьків. Але і з цим йому не щастить. Батьки бо молоді — середнього віку, а боротьба проти релігії проходить вже роками, значить, не так то дуже легко поборовати „буржуазні релігійні переусуди“ і люди далі вірують в Бога. Не знаючи на це, автор даліше заявляє, що також „особистої відповідальності зняти з Володимира Боднара не зможе ніхто“.

Щоб діяти до зерна правди, Г. Михайлов навідується до секретаря комсомольського осередку ресторану. Одне з тих ніяк не міг собі пригадати, „які бодай читали в них лекції на атеїстичні теми“. Назовні в організації виглядає все, як належить, „але ніхто не поцікавився, чому раптово київський реститус шлюб у селі“. Тим більше, що недалеко в Києві, с „чудовий“ Палац одружень, а приміщення сільсько-морської ради не відповідає сучасним вимогам.

Г. Михайлов пригадує: що подібний випадок стався і на Київському радіозаводі. У ньому працює Нахалка Максименко. Вона належить до „лав“ комсомолу і всі випускники Кияжичської середньої школи, а в тому і вона, за традицією пишуть форати на атеїстичні теми. Тим часом „перше зізнання з релігійного віку на віз свідчило, що хоча молода робітниця і не вірять в Бога, не має твердих атеїстичних переконань“. І тут Г. Михайлов скидає вину на те, що „немає наступності в атеїстичній роботі“. Він вважає, що набути знання в школі тільки тоді на все життя твердо закріплюються в молодій людині, „якщо виховна праця з нею продов-

жується в трудовому колективі. Однак над цим напевно не замислювався комсомольський актив організації, про яку йшлося“.

Із статті Г. Михайлова видно, що під аспектом цієї релігійно-обрядової проблеми не краще мається справа і по інших підприємствах. У трикотажній фірмі ім. Розі Люксембург, Лідія Гончаренко повинчалася в Кияжичі до церкви, проте комсомольські ватажки, шануючи сумлінну робітницю, не спробували побачити „білих плям“ у свідомості комсомолки, які призвели до сумного фіналу“. Автор турбується, що серед робітників цього підприємства є віруючі. Тому в Михайлова — єдиний логічний висновок, що „атеїстична робота з ними не ведеться ні на роботі, ні вдома“.

Г. Михайлов закінчує свою статтю запитом: „Невже комсомольські ватажки кияжичських підприємств вважають, що колеги в селі, які й без того перебувають у величезній складній релігійній обстановці, без їхньої допомоги зможуть „підібрати ключик“ до хлопців і дівчат, котрі вже давно працюють в місті“? (Закінчення на стор. 4-й)

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСОЮЗ!

І к е р

ДАРЕМНИЙ ТРУД

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Дивлячись на типово українські прізвища молодих, які вчиняються в церкві, розглядаючи події, які відбуваються в селі Княжичах біля Києва, яке колись належало під церковну юрисдикцію Києво-Печерської Лаври, а тим самим пов'язане із світлим минулим України, труд.

ПОШУКУЄТЬСЯ

ПРАЦІВНИКІВ

ДО

УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ в НЬО-Йорку

Зголошення з поданням кваліфікацій слати на адресу:

UNWLA

108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

Ювілей 25-ліття школи
українознавства

Дня 25-го жовтня 1975 р. Школа Українознавства Т-ва „Українська Учителівська Громада“ в Чикаго відзначила Срібний Ювілей свого існування.

Протягом 25 років із скромних початків, що наразились лише 68 учнів, школа імпульсивно зросла, досягнувши тепер число коло 550 учнів, а 5 років тому було їх 730. Матуральний іспит дотепер складо 557 абсолювентів. Це не тільки найбільша Школа Українознавства в діаспорі, але — за словами колишнього інспектора школи І. Білоуса — одна з найкращих в опінії Шкільної Ради УККА.

Тому Ювілей 25-ліття став громадською подією, а місцевий Відділ УККА прийняв над ним патронат. Почесний комітет очолив Пресвященний Ярослав Габро, а провід Ділового Комітету Василь Дузль. Перед Ювілеєм до Школи Українознавства наспів привіт-благословення від І. Блаженства Патріарха Йосифа і від Владики Ярослава.

Ювілейний день почався Святими Літургіями в церкві св. о. Миколая та в соборі св. Володимира й Ольги. Святкова зустріч учителів, батьків і абсолювентів школи з громадським Чикаго відбулась того ж дня по полудні в залі св. Володимира й Ольги. Прибуло коло 350 осіб, в тому числі велика кількість молоді і колишніх абсолювентів школи. За головним столом засіли члени Почесного Комітету, на чолі зі священниками. Програму свята відкрив голова Т-ва „Учительська Громада“ Василь Дузль. У короткому слові він відзначив ролі Т-ва „Учительська Громада“ як спонсора Школи Українознавства та попросив учасників зустрічі вшанувати однокласників-однокурсників пам'яті померлих директорів, учителів та учнів.

Перша частина імпрези, якою вміло керував Микола

Оришук, складалася з мистецьких виступів у виконанні абсолювентів школи. Молоді талановиті Театральної Студії при парафії св. Володимира й Ольги показали себе як здисциплінована мистецька одиниця під проводом Л. Цепинського. Надія Савин, колишня абсолювентка школи, з тонким музичним відчуттям відгала два музичні твори. Добре випала мелодією — монтаж із творів українських передових поетів, що виконали студенти 10-ої класу. Хорова група двічі при Осередку СУМА ім. Павлушкова „Червона Рута“ виконала гарно низку пісень під керівництвом М. Гаврилюк. Танцювальний ансамбль „Мелодія“ при церкві св. о. Миколая темпераментно виконав один танок під керівництвом І. Скубачка.

У святковому слові дир. Микола Губчак підкреслив камінерську працю учительства школи і акцентував на важливості ролі, яку школа сповняла серед нашої спільноти, а зокрема підкреслив соборний характер школи. Він звернувся увагу на труднощі в наступному 25-літті та висловив певність, що ця школа ще відсвяткує 50-ліття. Отець кришлю. Павло Джулинський перевів молитву і розпочав бенкет.

Міг Е. Дачинський — майстер церемоній, своїм гумором створив приємну атмосферу. Під час бенкету промовляли: Юлія Назаревич, піонер цієї школи в імені своїх та в імені неперсунного голови Шкільної Ради УККА д-ра Е. Жарського, далі проф. М. Семчишин від РУШ при УККА в Чикаго, інж. Л. Суричка від Батьківської Комітету та Марія Свободина від абсолювентів школи. Д-р С. Кочій поділився із присутніми спогадами про свою працю учителя в чикагській Школі Українознавства перед Другою світовою війною. По бенкеті відбулась завізав для численної зібраної молоді, хоч не бракувало й старших громадян.

Щоб для майбутності закріпити цей ювілей, Т-во „Учительська Громада“ видало Пропагандистську книгу. Зміст книги, яку зредувала колегія під проводом дир. школи Микола Губчак, і яка складається з історії школи, споминів, списку вчителів, матуральних таблиць та багато світлиц із життя школи.

Видано також пропагандистську книгу, яку одержав кожний учасник Ювілейної Зустрічі. Рада Українського Шкільництва при УККА в Чикаго видала гарну змістом окрему відозву до громадства Чикаго із закликом до зосередження зусиль у вихованні нашої молоді.

З нагоди ювілею проголошено збірку кампанію на Ювілейний Фонд школи, яка принесла коло 4 тисяч дол.

Привітні від дівосно всіх церковних і громадських організацій та масова участь зорганізованого громадянства в ювілей були доказом прив'язання громади до рідної школи, як і глибокої відданості цієї інституції, що запевняє дальше існування української Чикаго.

Леонтиня Заривка

ПАПА НАВМЕНУВАВ
НОВИХ ПРЕЛАТІВ

Філадельфія. — Український тижневик „Шлях“ інформує, що Архиепископ Жан Жадо, Апостольський Делегат у США, сповістив, що папа Павло VI підніс до стану прелатів: о. д-ра Степана Кнапа, пароха церкви св. Константина в Міннеаполіс, о. віцекандлера Василя Білинського та єпархіального консультатора о. Ярослава Свистука, головного редактора тижневика „Нова Зоря“ в Чикаго.

ВІДБУДЕТЬСЯ
XXXIII З'їзд ОДВУ

Лігавтон, Па. — Центральна на Управу Організації Державного Відродження України інформує, що у диях 4, 5 і 6-го вересня ц.р. (День Праці) тут на Оселі ім. О. Ольжича відбудеться XXXIII З'їзд ОДВУ. В рамках З'їзду відбудуться: з'їзд Українського Визвольного Фонду, конференція Українського Золотого Хреста і конференція „ЗАРЕВО“.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНІ
УНСОЮЗУ!

ВІДИЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ТИШКІН, член УНСОЮЗУ, ч. 217 Т-ва св. Носафа, в Рочестері, Н. Й., помер 31 травня 1976 р. на 86-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членом УНСОЮЗУ в 1934 році. Похорон в смутку 3 дочки: Анну, Теодору і Марію, 10 внуків і 11 правнуків. Похорон відбувся 2 червня 1976 р. на цвинтарі Голі Сепулчре в Рочестері, Н. Й.

Вічна Ному Пам'ять!
Т. Кубаріч, секр. Від.

АННА СЕРВУ, членка УНСОЮЗУ, ч. 131 Т-ва А. Шептицького, померла 11-го червня 1976 р. на 50-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1959 році. Похорон в смутку чоловіка Василя, сина Івана, дочки Олену. Похорон відбувся 14-го червня на цвинтарі Елмвуд, в Іллі.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МИХАЙЛО ІПШЕНИЧНИЙ, член УНСОЮЗУ, ч. 292 Т-ва св. Івана Христителя в Детройті, Міш., помер 26 червня 1976 р. на 56-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членом УНСОЮЗУ в 1950 році. Похорон в смутку дружини Марію, дочки Ольги, зятя Василя, сина Богдана і Рональда, невістки Христину, брата Леона, та двох сестер Марію і Стефанію в Україні. Похорон відбувся 29 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Саутфілді, Міч.

Вічна Ному Пам'ять!
П. Федик, секр. Від.

ВАСИЛЬ ПОДУБІНСЬКИЙ, член і секретар Відділу, ч. 388 УНСОЮЗУ Т-ва ім. Миколи Лисенка в Маямі, Флориді, помер 10 червня 1976 р. на 81-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членом УНСОЮЗУ в 1949 р. Похорон в смутку сина Володимира і Богдана, дочки Зоріану і 8 внуків. Похорон відбувся 13 червня 1976 на цвинтарі св. Андрія в Вавіх Бруку, Н. Дж.

Вічна Ному Пам'ять!
Юрій Цегельський, секр. Від.

ТЕОДОР ОВРИШКО, член УНСОЮЗУ, ч. 356 Т-ва Карпати в Омага, Неб., помер 26 червня 1976 р. на 56-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членом УНСОЮЗУ в 1960 р. Похорон в смутку дружини Анну, сина Носафа з дружиною, 3 замужні дочки, та 7 внуків. Похорон відбувся 29 червня 1976 на цвинтарі св. Марії Магдалини в Омага, Неб.

Вічна Ному Пам'ять!
Олександр Продик, секр. Від.

МИКОЛА ПОТОЧНИК, член УНСОЮЗУ, ч. 975 Т-ва ім. Д. Вітовського в Філадельфії, Па., помер 6 липня 1976 р. на 78-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членом УНСОЮЗУ в 1929 році. Похорон в смутку дружини Марію, похорон відбувся 9-го липня 1976 на цвинтарі Овклан, в Філадельфії, Па.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН ПРІСТОП, членка УНСОЮЗУ, ч. 255 Т-ва св. Дмитрія в Бетлеме, Па. помер 25 червня 1976 р. на 79-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1942 р. Похорон в смутку 4 дочок: Катерину, Анну, Марію Еву і Гелену, сина Карла, Івана і Боря, сестру Юлію 11 внуків і 4 правнуків. Похорон відбувся 28 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Бетлеме, Па.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ДАВІД, членка УНСОЮЗУ, ч. 342 Т-ва св. Петра і Павла в Фрэнкфурті, Па., померла 15 червня 1976 р. на 82-му році життя. Став членкою УНСОЮЗУ в 1923 р. Похорон в смутку п'ять синів і одну дочку. Похорон відбувся 19 червня на цвинтарі св. Івана в Фрэнкфурті, Па.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

ВІЛЬЯМ КОЗАНЧЕНКО, член УНСОЮЗУ, ч. 175 Т-ва св. Миколая в Детройті, Міш., помер 2-го червня 1976 р. на 84-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членом УНСОЮЗУ в 1934 р. Похорон в смутку дружини Ірину, дочки Олену, зятя Івана, чотирьох внуків і двох правнуків, чотирьох братів і дві сестри в Канаді, й дачку родину в Америці, Канаді й Україні, та багато добрих приятелів. Похорон відбувся 6 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Саутфілді, Міш.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ЧЕПІК, членка УНСОЮЗУ, ч. 88 Т-ва ім. Івана Франка в Філадельфії, Па., померла 2-го червня 1976 р. на 86-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1934 р. Похорон в смутку дружини Ірину, дочки Олену, зятя Івана, чотирьох внуків і двох правнуків, чотирьох братів і дві сестри в Канаді, й дачку родину в Америці, Канаді й Україні, та багато добрих приятелів. Похорон відбувся 6 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Саутфілді, Міш.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ЧЕПІК, членка УНСОЮЗУ, ч. 88 Т-ва ім. Івана Франка в Філадельфії, Па., померла 2-го червня 1976 р. на 86-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1934 р. Похорон в смутку дружини Ірину, дочки Олену, зятя Івана, чотирьох внуків і двох правнуків, чотирьох братів і дві сестри в Канаді, й дачку родину в Америці, Канаді й Україні, та багато добрих приятелів. Похорон відбувся 6 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Саутфілді, Міш.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

ЮСЕНЯ КРИСА, членка УНСОЮЗУ, ч. 287 Т-ва Св. Івана Христителя в Детройті, Міш., померла 31 травня 1976 р. на 88-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1929 році. Похорон в смутку дочок: Сидлу, Марію, Анну, Мадлену і Юлію, 4 внуків і 5 правнуків. Похорон відбувся 10 червня 1976 на цвинтарі св. Володимира, в Мінку, Па.

Вічна Ному Пам'ять!
Софія Стецур, секр. Від.

ІВАН КОРИЦІДІО, член УНСОЮЗУ, ч. 145 в Алуа, Пенн., помер 15 червня 1976 р. на 89-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членом УНСОЮЗУ в 1950 році. Похорон в смутку дружини Катерину, сина Михайла і дочки Донну. Похорон відбувся 17 червня на цвинтарі в Алтона, Пенн.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

АННА РУДА, членка УНСОЮЗУ, ч. 127 Т-ва св. Миколая в Водфалі, Н. Й., померла 29 травня 1976 р. на 69-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1950 році. Похорон в смутку дружини Лесю Лисак. Похорон відбувся 2-го червня 1976 на цвинтарі Святого Хреста в Лакана, Н. Й.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

ДМИТРО ВАШТА, член УНСОЮЗУ, ч. 355 Т-ва Запорозька в Сіті в Ст. Джозеф, Місури, помер 17-го червня 1976 р. на 67-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членом УНСОЮЗУ в 1950 році. Похорон в смутку дружини Анну та дочки Френі, одного брата та три сестри в Україні. Похорон відбувся 19-го червня 1976 на цвинтарі Моунт Олівет, в Ст. Джозеф, Місури.

Вічна Ному Пам'ять!
Семен Тасяк, секр. Від.

ВАСИЛЬ РОБАК, член УНСОЮЗУ, ч. 277 Т-ва св. Івана Христителя в Гартфорд, помер 12 червня 1976 р. на 77-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членом УНСОЮЗУ в 1949 р. Похорон в смутку дружини Марію, дві дочки, 6 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 15 червня на цвинтарі Глостонбурі, Конн.

Вічна Ному Пам'ять!
Семен Кравець, секр. Від.

ОДІЯ РОМАНЕНКО, член УНСОЮЗУ, ч. 49 Т-ва св. Арх. Михайла в Торонто, померла 31 травня 1976 р. на 84-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1951 році. Похорон в смутку чоловіка Михайла, дочки Софію та сина Михайла, жому та сестру в Ні-Мечені. Похорон відбувся 30 червня 1976 з похоронного заведення Дунишевських Черво до церкви св. Михайла, на цвинтарі Мт. Говн, в Геленік, Н. Й.

Вічна Ному Пам'ять!
Марія Кульчицька, секр. Від.

МАРІЯ ПОСТУПАК, членка УНСОЮЗУ, ч. 8 Т-ва Подільська в Понкерс, Н. Й., померла 28 червня 1976 р. на 53-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1929 році. Похорон в смутку сина Степана, дочки Анну та 3 внуків. Похорон відбувся 24 травня на цвинтарі Евергрі, в Мілтон, Онт.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ДАВІД, членка УНСОЮЗУ, ч. 342 Т-ва св. Петра і Павла в Фрэнкфурті, Па., померла 15 червня 1976 р. на 82-му році життя. Став членкою УНСОЮЗУ в 1923 р. Похорон в смутку п'ять синів і одну дочку. Похорон відбувся 19 червня на цвинтарі св. Івана в Фрэнкфурті, Па.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ЧЕПІК, членка УНСОЮЗУ, ч. 88 Т-ва ім. Івана Франка в Філадельфії, Па., померла 2-го червня 1976 р. на 86-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1934 р. Похорон в смутку дружини Ірину, дочки Олену, зятя Івана, чотирьох внуків і двох правнуків, чотирьох братів і дві сестри в Канаді, й дачку родину в Америці, Канаді й Україні, та багато добрих приятелів. Похорон відбувся 6 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Саутфілді, Міш.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ЧЕПІК, членка УНСОЮЗУ, ч. 88 Т-ва ім. Івана Франка в Філадельфії, Па., померла 2-го червня 1976 р. на 86-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1934 р. Похорон в смутку дружини Ірину, дочки Олену, зятя Івана, чотирьох внуків і двох правнуків, чотирьох братів і дві сестри в Канаді, й дачку родину в Америці, Канаді й Україні, та багато добрих приятелів. Похорон відбувся 6 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Саутфілді, Міш.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ЧЕПІК, членка УНСОЮЗУ, ч. 88 Т-ва ім. Івана Франка в Філадельфії, Па., померла 2-го червня 1976 р. на 86-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1934 р. Похорон в смутку дружини Ірину, дочки Олену, зятя Івана, чотирьох внуків і двох правнуків, чотирьох братів і дві сестри в Канаді, й дачку родину в Америці, Канаді й Україні, та багато добрих приятелів. Похорон відбувся 6 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Саутфілді, Міш.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ЧЕПІК, членка УНСОЮЗУ, ч. 88 Т-ва ім. Івана Франка в Філадельфії, Па., померла 2-го червня 1976 р. на 86-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1934 р. Похорон в смутку дружини Ірину, дочки Олену, зятя Івана, чотирьох внуків і двох правнуків, чотирьох братів і дві сестри в Канаді, й дачку родину в Америці, Канаді й Україні, та багато добрих приятелів. Похорон відбувся 6 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Саутфілді, Міш.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ЧЕПІК, членка УНСОЮЗУ, ч. 88 Т-ва ім. Івана Франка в Філадельфії, Па., померла 2-го червня 1976 р. на 86-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1934 р. Похорон в смутку дружини Ірину, дочки Олену, зятя Івана, чотирьох внуків і двох правнуків, чотирьох братів і дві сестри в Канаді, й дачку родину в Америці, Канаді й Україні, та багато добрих приятелів. Похорон відбувся 6 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Саутфілді, Міш.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ЧЕПІК, членка УНСОЮЗУ, ч. 88 Т-ва ім. Івана Франка в Філадельфії, Па., померла 2-го червня 1976 р. на 86-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1934 р. Похорон в смутку дружини Ірину, дочки Олену, зятя Івана, чотирьох внуків і двох правнуків, чотирьох братів і дві сестри в Канаді, й дачку родину в Америці, Канаді й Україні, та багато добрих приятелів. Похорон відбувся 6 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Саутфілді, Міш.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ЧЕПІК, членка УНСОЮЗУ, ч. 88 Т-ва ім. Івана Франка в Філадельфії, Па., померла 2-го червня 1976 р. на 86-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1934 р. Похорон в смутку дружини Ірину, дочки Олену, зятя Івана, чотирьох внуків і двох правнуків, чотирьох братів і дві сестри в Канаді, й дачку родину в Америці, Канаді й Україні, та багато добрих приятелів. Похорон відбувся 6 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Саутфілді, Міш.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ЧЕПІК, членка УНСОЮЗУ, ч. 88 Т-ва ім. Івана Франка в Філадельфії, Па., померла 2-го червня 1976 р. на 86-му році життя. Похорон відбувся в Україні. Став членкою УНСОЮЗУ в 1934 р. Похорон в смутку дружини Ірину, дочки Олену, зятя Івана, чотирьох внуків і двох правнуків, чотирьох братів і дві сестри в Канаді, й дачку родину в Америці, Канаді й Україні, та багато добрих приятелів. Похорон відбувся 6 червня 1976 на цвинтарі Голі Сепулчре в Саутфілді, Міш.

Вічна Ному Пам'ять!
Секретар Відділу

REAL ESTATE

Mini Farm — 13 Acres, Pond, Springs, Apple Orchard & Plum Trees. New Barn. Good 2 Story House w/new roof and siding. Ben Franklin fire place. Kitchen w/wood stove. New Carpeting in Bedrooms. \$29,700.

Makitra Real Estate, Inc.

4 West Steuben Street
BATH, N.Y. 14810
(607) 776-2468

ФЛОРИДА, в околиці „ДІСНІ ВОРД“

С українським будинком селі

ПАНКРАСІ ПОСЛООЦІ

всіх родин з усіма вигодами міста, в серці містечка, з парковочним садком, площею на односторонню хату від \$8,500. Будують нові хати та спільні доми, тільки на замовлення під \$14,500, маско добрі інвестиції — земля, фарми, сади, бізнеси.

SUNNYLAND REALTY

Stephen Kowalchuk, Realtor
855 N. Park Avenue
Apopka, Florida 32703
(305) 886-3060

ПІШКОМ ДО СОЮЗІВКИ

Сільський дім — 2 спальні, гараж, чудовий вид. \$25,000. Дім — 4 спальні, вид, у знаменитому стилі, олівне огрівання, підвал, гараж, Ціна — \$33,000.

Дім — 4 спальні, 1½ лазні, цільовиті відновлення, кімната з коминком, катедральна стеля, чудовий вид. \$29,900.

Дім — 4 кімнати, 2 лазні, вітальня з коминком, гараж на 2 авта, відкрито, 3 акри, вид. \$39,000.

KOPP OF KERHONKSON, NY
DIAL 914-628-7500

ХОЧЕТЕ ПРОДАТИ АБО КУПИТИ

БУДИНОК, БІЗНЕС, ЗЕМЛЮ звертається до УКРАЇНСЬКОГО ФІРМИ GEMINI REAL ESTATE CO.
88 — Second Avenue
New York, N.Y. Tel.: 477-8400

СТЕТАН АПЛЕНД

ТИХА ОКОЛИЦЯ НИЗЬКИЙ РЕНТ
Нові Hi-Rise & Townhouse Апартаменти до винайму.

● Приватні тераси (від 3 пов. Гаруру)
● Гарно удержані травники-майдан.

● Пішхом до міських автобусів.

ЦІЛКОМ НОВІ СТУДІО АПАРТАМЕНТИ — 1, 2, 3 і 4 СПАЛЬНІ РЕНТ РІВНЯЄТЬСЯ 25% МІСЯЧНОГО ДОХОДУ ДІЯ КВАЛІФІКОВАНИХ АПЛІКАНТІВ

ГАЗ І ЕЛЕКТРИКА ВКЛЮЧЕНІ

ARLINGTON TERRACE

85 Holland Avenue
Staten Island, NY 10303
(212) 448-3110

Бюро винайму відкрито

Вказівки: Р